

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **N. D. C.**
narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2025, č. j. CPR-40777-3/ČJ-2025-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Řízení o správním vyhoštění

1. Dne 4. 11. 2025 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „Krajské ředitelství policie“) zahájilo s žalobcem řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákona o pobytu cizinců“), neboť zjistilo, že žalobce pobývá na území bez platného oprávnění.
2. Při výslechu žalobce uvedl, že je ženatý a má dvě děti. Všichni žijí ve Vietnamu. Dne 4. 5. 2024 žalobce přicestoval do Maďarska. V rámci EU se pohyboval v Maďarsku, Polsku a ČR. Do ČR přicestoval na začátku roku 2025 na návštěvu za kamarádem, pak se vrátil do Polska. Takto cestoval v roce 2025 několikrát. V ČR je nyní pouze na návštěvě, adresu neví. V Polsku požádal v únoru 2025 o bytové oprávnění. K dotazu, zda ví, že mu byla tato žádost dne 4. 8. 2025 zamítnuta, žalobce odpověděl, že o tom ví. Stejně tak ví, že se od 5. 8. 2025 nachází na území Schengenského prostoru neoprávněně. Na území ČR ani jiných členských států EU nemá žádné příbuzné. Nemá žádné vazby k ČR. Není zde žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování a jeho návrat do země původu. Je schopen si zajistit prostředky na vycestování. Vyhoštění by nepředstavovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. V zemi původu mu nic nehrozí. Ve Vietnamu má, kam se vrátit.
3. Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2025, č. j. KRPS-290141-20/ČJ-2025-010022-SV (dále „prvostupňové rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie uložilo žalobci vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Současně stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, na 1 rok. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo dobu k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
4. V odůvodnění Krajské ředitelství policie konstatovalo, že žalobce se nacházel na území Schengenského prostoru neoprávněně od 5. 8. 2025 (den po zamítnutí jeho žádosti o bytové oprávnění v Polsku) do 4. 11. 2025 (kdy byl zajištěn Policií ČR). Žalobce přitom o svém neoprávněném pobytu věděl. Dopady vyhoštění považovalo Krajské ředitelství policie za přiměřené. Podotklo, že šlo o první porušení právních předpisů ČR ze strany žalobce. Současně však nedošlo k ukončení jeho protiprávního jednání z jeho vlastní vůle. Žalobce se zde neintegroval, jeho vyhoštění je možné. Sám žalobce potvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí. Žalobce je práceschopný a zdravý. S ohledem na tyto skutečnosti mu bylo uloženo vyhoštění na dobu 1 roku. Je dán veřejný zájem na tom, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopouštějí protiprávního jednání.
5. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil.
6. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se ztotožnil se závěry Krajského ředitelství policie. Zdůraznil, že žalobce své protiprávní jednání ani nezpochybňuje, naopak uvedl, že si je jej vědom.

Shrnutí žaloby

7. Žalobce podal dne 23. 12. 2025 proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
8. Primární pochybení spatřuje v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s nepřiměřeně přísnou dobou vyhoštění. V případě žalobce šlo o první nelegální pobyt, žalobce celou dobu spolupracoval a má čistý trestní rejstřík. Jde o odchýlení se od běžné praxe. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu dostatečně odůvodněné, nadto mohly správní orgány nejprve vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, které by nebylo tak zásadním zásahem do života žalobce.
9. Žalovaný se dále dostatečně nevypořádal s dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce zde odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34.
10. Do třetice žalovaný podle žalobce dostatečně nezdůvodnil lhůtu stanovenou k vycestování. Lhůtu 20 dní označil za příliš krátkou. Žalobce se brání žalobou, takže se od této doby odčítá ještě 10 dní. Tudíž ve výsledku se může stát, že žalobci v případě zamítnutí žaloby zůstane pouhých 10 dní, během nichž bude muset vycestovat.
11. Žalobce má celkově napadené rozhodnutí za nepřiměřené – jak z hlediska formy uloženého opatření, tak doby vyhoštění a lhůty stanovené k vycestování.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 1. 2026 uvedl, že žaloba obsahuje naprosto totožnou argumentaci, s níž se oba správní orgány plně vypořádaly ve svých rozhodnutích. Odkazuje proto na jejich odůvodnění a navrhuje zamítnutí žaloby.

Jednání před soudem

13. Zástupce žalobce při jednání konaném dne 26. 2. 2026 stručně shrnul uplatněnou žalobní argumentaci. Žalovaný se z jednání omluvil.
14. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení žaloby vyplývají z obsahu správního spisu (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Důkazní návrhy účastníci nevznesli.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

18. Podle § 118 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanoví v rozmezí 7 až 30 dnů.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Soud v první řadě konstatuje, že není pochyb – a žalobce to ani nepopírá –, že byla naplněna hypotéza § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Toho si žalobce ostatně sám byl vědom, jak potvrdil při výslechu ve správním řízení.
22. Soud neshledal důvodnou námitku, že uložení vyhoštění bylo v případě žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
23. Zde je v první řadě na místě podotknout, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex officio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života může tedy správní orgán zpravidla vycházet jen ze skutečností uvedených cizincem, neboť sám o nich nemá přehled a nemůže dál, než kam jej účastník pustí (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).
24. Žalobce byl přitom ve správním a nyní i v soudním řízení v tomto ohledu pasivní, neboť netvrdil a nedokládal žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na nepřiměřenost dopadů vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Za takové situace nebylo ani povinností správních orgánů, aby se explicitně vyjadřovaly ke všem dílčím kritériím, která obecně připadají dle judikatury v úvahu při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2025, č. j. 49 A 1/2025-23, odst. 18). A nejen, že žalobce žádné významné okolnosti svědčící pro závěr o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí netvrdil, ale ještě sám při výslechu ve správním řízení uvedl okolnosti, které svědčí ve prospěch opačného závěru. Žalobce při výslechu uvedl, že do EU přicestoval v roce 2024, v ČR byl jen párkrát za kamarádem a v EU nemá ani žádné rodinné vazby. Naopak jeho dvě děti a manželka žijí ve Vietnamu. Není tedy v EU nijak dlouho a nemá zde zázemí, má se ve Vietnamu kam a za kým vrátit a nic mu tam nehrozí, jak sám potvrdil. Za těchto skutkových okolností soud Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

neshledává nic, co by snad mělo podporovat závěr o nepřiměřených dopadech napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

25. Byly tedy splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Za takové situace nutně nemůže být důvodná námitka, že namísto vyhoštění měla být žalobci uložena toliko povinnost opustit území.
26. Správní orgány totiž primárně zvažují uložení správního vyhoštění a teprve tehdy, shledají-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí případně k uložení povinnosti opustit území České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28). Pokud tedy nebyly v řízení o správním vyhoštění zjištěny skutečnosti bránící jeho uložení, neměly správní orgány důvod měnit předmět řízení na povinnost opustit území. Aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců přichází v úvahu jen, pokud nebyly naplněny podmínky uložení správního vyhoštění. Pokud jsou splněny podmínky pro uložení vyhoštění, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 45 A 4/2022-15, odst. 31–36). A jak vyplývá z výše uvedeného, v případě žalobce byly splněny podmínky pro rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgány byly tedy v nyní posuzované věci povinny správní vyhoštění uložit a neměly zákonný důvod k jinému postupu.
27. Naproti tomu správní orgány disponují správním uvážením, pokud jde o stanovení doby zákazu vstupu na území členských států. Soud v takovém případě zkoumá pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 237/2025-38, odst. 17). V nyní posuzované věci správní orgány respektovaly zákonné rozpětí stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (*až na 5 let*). V případě žalobce stanovily dobu zákazu vstupu na 1 rok, tedy v dolní části tohoto zákonného rozpětí, což je zejména v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně zdůvodněno (příčemž žalobce nevznesl ani v tomto ohledu žádné odvolací námitky, s nimiž by se musel vypořádat žalovaný). Žalobce zde pobýval neoprávněně 3 měsíce, přičemž k ukončení tohoto neoprávněného pobytu došlo proto, že jej kontrolovala Policie ČR, nikoliv proto, že by on sám přistoupil k řešení své pobytové situace, které si byl vědom. Krajské ředitelství přihlédlo i k tomu, že šlo v případě žalobce o první porušení právních předpisů ČR. Za zjištěných skutkových okolností neshledává soud uloženou dobu zákazu vstupu excesivní či svévolnou. A pokud jde o tvrzení, že šlo o vybočení z běžné praxe správních orgánů, toto žalobce nijak nerozvedl ani nedoložil například rozhodnutími správních orgánů z jiných, obdobných věcí (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2025, č. j. 49 A 1/2025-23, odst. 19).
28. Konečně pokud jde o stanovení lhůty k vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, i zde správní orgány respektovaly zákonné rozpětí (7 až 30 dní), neboť v případě žalobce stanovily 20denní lhůtu. Žalobce přitom nepoukázal na žádnou konkrétní okolnost, pro kterou by měl soud považovat tuto lhůtu za nepřiměřeně krátkou, jak obecně namítá v žalobě. Netvrdil a nedokládal, že by zde byly specifické záležitosti, které by musel nezbytně vyřídit před svým vycestováním a ve stanovené lhůtě by to nebylo možné. Navíc, pokud existují závažné důvody, lze podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců během stanovené doby k vycestování požádat o stanovení nové doby k vycestování.

29. Závěrem soud koriguje tvrzení žalobce, že v důsledku podání žaloby žalobci zbyde v případě zamítnutí žaloby z původních 20 dní již pouze 10 dní na vycestování. Podle části judikatury totiž nemá podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění vliv na běh doby k vycestování, ale znamená pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud je tedy žaloba zamítnuta, musí cizinec vycestovat neprodleně. Část judikatury však má ve shodě s žalobcem za to, že se podáním žaloby doba stanovená k vycestování staví (v takovém případě by žalobci zbylo 13 dní od právní moci rozsudku na vycestování). Tato otázka bude předmětem rozhodování rozšířeného senátu NSS (viz předkládací usnesení NSS ze dne 8. 10. 2025, č. j. 5 Azs 67/2024-34). Bez ohledu na to, ke které judikатурní linii se rozšířený senát případně přikloní, nemá soud v nyní posuzované věci stanovenou lhůtu z výše uvedených důvodů za nepřiměřenou.

Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy neshledal žalobní námitky důvodnými. Protože současně neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2026

Karel Ulík v.r.
samosoudce